

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2021, č. j. 56 A 6/2020 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 18. 11. 2021, č. j. 56 A 6/2020 – 33, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2020, č. j. 12566-2/2020-900000-313. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „*celní úřad*“) ze dne 7. 1. 2020, č. j. 5927/2020-610000-12 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 29. 4. 2020 (dále jen „*zákon o pozemních komunikacích*“), spáchaném z vědomé nedbalosti porušením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 14. 6. 2019 ve 12:20 hod. jako řidič užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, dálnici D10, na 36.

pokračování

km ve směru jízdy na Prahu, motorovým vozidlem tovární značky X, registrační značky X, aniž by byl uhrazen časový poplatek způsobem, který stanoví vyhláška č. 306/2015 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem. Za uvedený přestupek uložil celní úřad žalobci pokutu ve výši 3 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, dle které správní orgány pochybily při provádění dokazování. Žalobce tvrdil, že celní úřad za účelem zjištění, zda byl relevantní úsek pozemní komunikace zpoplatněn a označen odpovídajícím dopravním značením, provedl důkaz prostřednictvím portálu www.mapy.cz. K provedení tohoto důkazu však žalobce nepřizval, ani jej s tímto podkladem pro rozhodnutí neseznámil. K prokázání skutečnosti, že daný úsek dálnice nebyl zpoplatněný, žalobce navrhoval provedení důkazu výsledkem svědka, správní orgány však tento důkazní návrh neakceptovaly. Krajský soud uvedl, že celní úřad ověřoval skutečnosti zjištěné ze správního spisu i nahlédnutím do veřejně přístupné mapové evidence, a že by bylo vhodnější, pokud by do správního spisu fotografie z těchto mapových portálů přiložil a dal žalobci možnost se k nim vyjádřit. Pochybení celního úřadu však nemělo vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Krajský soud shrnul, že o tom, že relevantní úsek dálnice D10 byl v rozhodném období zpoplatněn a označen příslušnými dopravními značkami, není v projednávané věci pochyb. Žalobcovu argumentaci považoval za nevěrohodnou a založenou na „podvrženém“ důkazu, neboť z vyjádření a fotografií předložených Ředitelstvím silnic a dálnic ČR vyplývá, že na daném místě je umístěna dopravní značka značící začátek zpoplatněného úseku dálnice. Nadto, zpoplatnění dálnice D10 lze dle krajského soudu pokládat za obecně známou skutečnost. Krajský soud dodal, že je mu z úřední činnosti známo, že zmocněnec zastupující žalobce ve správním řízení, Ing. J., vystupuje ve správních řízeních opakovaně, a není výjimečné, že používá praktiky mající charakter zjevného zneužití práva, k čemuž došlo i v projednávané věci.

[3] Žalobce dále namítal, že správní orgány neprokázaly, že žalobce jednal ve vědomé nedbalosti a prvostupňové rozhodnutí je dle něj „schizofrenní“. Celní úřad výrokem svého rozhodnutí shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku z vědomé nedbalosti, zatímco z odůvodnění vyplývá, že jednal z nedbalosti nevědomé. Další nejasnost vnesl do věci žalovaný, který ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce jednal v úmyslu přímém, rozhodnutí celního úřadu však nezměnil. Krajský soud připustil jistou nekonzistentnost správních rozhodnutí, ta však neměla vliv na jejich zákonnost. Z hlediska odpovědnosti žalobce za daný přestupek postačuje zavinění nedbalostní, přičemž zda jde o nedbalost vědomou či nevědomou, není podstatné. Celní úřad ve výroku svého rozhodnutí to, zda žalobce jednal ve vědomé či nevědomé nedbalosti, nemusel vymezovat. Ani konstatování žalovaného, že žalobce jednal úmyslně, nezpůsobuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný prvostupňové rozhodnutí nezměnil.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). K přijatelnosti kasační stížnosti se vyjadřuje ve vztahu k jednotlivým kasačním námitkám.

[5] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť krajský soud nepoužil pozdější, pro stěžovatele příznivější, právní úpravu. Po pravomocném skončení

pokračování

správního řízení byl zákon o pozemních komunikacích s účinností od 1. 1. 2021 novelizován zákonem č. 227/2019 Sb., což vedlo k zániku skutkové podstaty přestupku, z něhož byl stěžovatel uznán vinným, a současně došlo za rámcově stejné jednání ke snížení horní hranice pokuty ze 100 000 Kč na 20 000 Kč. Tím zákonodárce vyjádřil nižší závažnost daného jednání. Krajský soud tuto změnu, přestože k ní měl přihlédnout z úřední povinnosti, nerefletoval. Námitka dle stěžovatele zakládá přijatelnost kasační stížnosti, neboť je jí vytýkáno pochybení, kterého se dopustil krajský soud, a které tudíž nemohlo být vytýkáno již v žalobě. Nadto jde o tzv. zásadní pochybení, jelikož jím došlo k porušení práv garantovaných ústavním pořádkem.

[6] Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil otázku, zda provádění dokazování „*kabinetním způsobem*“ mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Závěr krajského soudu, že správní orgány mohly ke stejnému závěru dospět na základě jiných důkazů dle stěžovatele nelze akceptovat, neboť krajský soud nemůže nahradit správní úvahu o tom, že i „*určitá jiná, menší, omezenější důkazní sada postačuje k prokázání spáchání přestupku.*“ Nadto mohl důkaz provedený bez přítomnosti stěžovatele svědčit v jeho prospěch. Argumentace krajského soudu, dle které se jednalo pouze o ověření skutečností podávajících se ze spisu, stejně jako argumentace, podle níž je zpoplatnění dálnice D10 obecně známou skutečností, je dle stěžovatele nesprávná. Stěžovatel se rovněž ohrazuje proti tvrzení krajského soudu, že je jím předložena fotografie podvrhem. K přijatelnosti kasační stížnosti uvádí, že tato otázka přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť je třeba vyjasnit, zda je „*kabinetní provedení důkazu*“, jenž je podkladem správního rozhodnutí, za současné procesní aktivity účastníka, důvodem pro zrušení správního rozhodnutí.

[7] Krajský soud podle stěžovatele dále nesprávně aproboval nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány. Ve správním řízení nebylo zjištěno, zda nebylo na relevantním úseku pozemní komunikace umístěno dopravní značení s dodatkovou tabulkou „bez poplatku“. K nedostatečnému zjištění skutkového stavu došlo dle stěžovatele i proto, že správní orgány neprovedly jím navržený výslech svědka. Tato kasační námitka zakládá přijatelnost kasační stížnosti, jelikož jde o pochybení spadající do kategorie zásadních pochybení, „*neboť se žalobce domáhá práva přímo vyplývajícího z ústavního pořádku (z mezinárodní smlouvy), jakož i proto, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, a tedy se výtka dotýká hmotných práv žalobce.*“

[8] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud „*nesprávně posoudil právní otázku, případně aproboval rozhodnutí, které není přezkoumatelné pro vnitřní rozpornost (je dán nedostatek důvodů ve vztahu k tvrzené vědomě-nedbalostní formě zavinění).*“ Stěžovatel přisvědčuje krajskému soudu, že ve výroku rozhodnutí stačí rozlišit mezi nedbalostí a úmyslem, nicméně v odůvodnění je nutné rozlišovat konkrétní formu zavinění. V nynějším případě celní úřad uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku z vědomé nedbalosti, ale tato forma zavinění není odůvodněna. Krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit také proto, že při rozhodování o výši správního trestu celní úřad přihlédl k tomu, že byl přestupek spáchán z vědomé nedbalosti. Tato těžší forma zavinění ale nebyla „*odůvodněna ani prokázána*“. Také tato námitka dle stěžovatele zakládá přijatelnost kasační stížnosti, neboť se jedná o otázku, o které Nejvyšší správní soud dosud nerozhodoval.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Uvedl, že v nyní

pokračování

projednávané věci nebyl důvod, aby krajský soud postupoval podle novějšího znění zákona o pozemních komunikacích. K novelizaci zákona o pozemních komunikacích došlo v souvislosti s technickou změnou spočívající v tom, že byl u časového zpoplatnění systém vylepování příslušného kuponu na čelní sklo vozidla nahrazen elektronickým systémem evidence úhrady poplatku podle registrační značky vozidla. Novela zákona o pozemních komunikacích reflektovala tuto změnu, nezměnila však nic na principu, že určené pozemní komunikace lze užít pouze po uhrazení stanoveného poplatku, a není-li poplatek uhrazen, jedná se o přestupek podle zákona o pozemních komunikacích. Novelou zákona o pozemních komunikacích sice došlo ke snížení horní hranice správního trestu, nicméně i nadále je běžné ukládání pokut v totožné výši, jako v nynějším případě, neboť nižší pokuta by, vzhledem k výši vlastního poplatku za užití některých pozemních komunikací a k funkci pokuty, postrádala smysl. Žalovaný dále poukazuje na účelovou procesní strategii stěžovatele a na skutečnost, že měl sjednáno tzv. pojištění na pokuty.

[10] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Přijatelnost je obecně dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikatorně ustálená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že krajský soud měl na věc aplikovat pozdější právní úpravu, jelikož nové znění § 42a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je pro něj příznivější. Stěžovatelem předestřenou otázkou se judikatura Nejvyššího správního soudu dosud nezabývala. Aby tuto otázku mohl posoudit, respektive aby mohl posoudit zákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, přijal Nejvyšší správní soud kasační stížnost k věcnému projednání.

[12] Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud posoudil v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že krajský soud měl na věc aplikovat pro stěžovatele příznivější pozdější právní úpravu. Dle původního znění § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích se *řidič vozidla v systému časového zpoplatnění dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek*. Po nabytí účinnosti zákona č. 227/2019 Sb. zní § 42a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích tak, že se *řidič vozidla v systému*

pokračování

časového zpoplatnění dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21 užije bez úhrady časového poplatku zpoplatněnou pozemní komunikaci vozidlem, které není osvobozeno od zpoplatnění. Zákonem č. 227/2019 Sb. byla současně snížena horní hranice sankce za spáchání tohoto přestupku ze 100 000 Kč na 20 000 Kč. Ke změně zákona o pozemních komunikacích došlo v souvislosti s přechodem na nový systém způsobu úhrady časového poplatku za užití zpoplatněných pozemních komunikací a způsobu prokazování a kontroly této úhrady.

[15] Přestože byla skutková podstata přestupku přeformulována, nebylo jednání stěžovatele – užití zpoplatněné pozemní komunikace bez úhrady časového poplatku – dekriminlizováno, což je patrné z výše uvedeného znění původní a nyní platné úpravy. Stěžovatelovo jednání by bylo kvalifikováno jako přestupek i podle nové právní úpravy. Ani snížení horní hranice pokuty bez dalšího neznamená, že je pozdější právní úprava pro stěžovatele příznivější. Při posouzení, zda se použije zásada užití pozdější úpravy příznivé pro pachatele, je třeba podřadit konkrétní čin konkrétního pachatele pod všechna relevantní zákonná ustanovení, celkový výsledek posoudit a podle toho rozhodnout, zda je pozdější právní úprava pro pachatele výhodnější (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 As 43/2019 – 40, č. 4162/2021 Sb. NSS). Při zvažování, zda je pozdější zákon příznivější, nelze pouze mechanicky porovnat zákonem stanovené sankce, ale je třeba porovnat výsledek řízení, k němuž se dospělo na základě právní úpravy účinné v okamžiku spáchání přestupku, s možným výsledkem aplikace nové právní úpravy (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2019, č. j. 6 Afs 60/2019 – 43).

[16] V nyní posuzované věci byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 3 000 Kč, tedy ve výši nedosahující ani jedné čtvrtiny nejvyšší pokuty, jakou je možné za tento přestupek podle nové právní úpravy uložit. Celní úřad nadto výši pokuty neodvozoval od její horní hranice, ale přihlédl k hodnotě ročního dálničního kuponu (1 500 Kč) a k tomu, aby uložená sankce působila výchovně a preventivně. Nelze očekávat, že by, pokud by na věc byla aplikována pozdější právní úprava, správní orgány uložily stěžovateli pokutu nižší. Krajský soud proto nepochybil, jestliže postupoval podle právní úpravy účinné v době spáchání přestupku.

[17] Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud nebyl povinen se k nové právní úpravě výslovně vyjadřovat, neboť stěžovatel žádné námitky stran příznivější pozdější právní úpravy nevznesl (ačkoli tak učinit mohl, jelikož nová právní úprava nabyla účinnosti dne 1. 1. 2021 a napadený rozsudek byl vydán až dne 18. 11. 2021), a pozdější právní úprava není z důvodů uvedených výše pro stěžovatele příznivější (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 9 As 51/2017 – 41).

[18] K námitce týkající se provedení důkazu webovými stránkami bez přítomnosti stěžovatele lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 Afs 436/2021 - 29. Podle tohoto rozsudku se správní orgán dopustí pochybení, pokud vychází mimo jiné z důkazu ohledáním webových stránek, aniž by o provedení důkazu vyhotovil protokol a umožnil účastníku řízení se k němu vyjádřit. Na tom, že se jedná o pochybení, nic nemění to, že odkaz na webové stránky slouží pouze k podpoře přesvědčivosti argumentace správního orgánu. Nejde ovšem o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný, i pokud by řízení nebylo touto vadou zatíženo (k tomu dále srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59). Tak tomu bylo

pokračování

v nyní posuzované věci, neboť závěr správních orgánů by obstál i bez odkazu na webové stránky na základě jiných podkladů založených ve správním spisu (protokol o zjištěném důvodném podezření ze spáchání protiprávního jednání ze dne 14. 6. 2019, fotodokumentace ze dne 14. 6. 2019, protokol o ústním jednání a provedení dokazování ze dne 8. 10. 2019, vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne 4. 11. 2019 a připojená fotodokumentace). Tato kasační námitka tak není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, dle níž měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit proto, že správní orgány neprovedly stěžovatelem navržený výslech svědka. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgán nemusí akceptovat důkazní návrh mimo jiné z důvodu jeho nadbytečnosti (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 66/2018 – 70, a ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 218/2019 – 28, č. 4137/2021 Sb. NSS), jak tomu bylo i v nyní projednávané věci (viz zejména str. 5 rozhodnutí žalovaného; k tomu, že prvostupňové a odvolací správní rozhodnutí tvoří jeden celek, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. již v rozsudku ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 – 48, č. 2646/2012 Sb. NSS). K povinnosti správního orgánu zjistit v řízení o přestupku stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně vyjadřoval (srovnej např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 25. 3. 2021, č. j. 9 As 221/2020 – 21). Správní orgány přitom v nyní projednávané věci postupovaly v souladu s citovanou judikaturou, skutkový stav zjistily dostatečně, a krajský soud postupoval správně, pokud rozhodnutí žalovaného shledal zákonné.

[20] Co se týče otázky zavinění, stěžovatel *de facto* namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Touto otázkou se přitom Nejvyšší správní soud také mnohokrát zabýval. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud (správní orgán) rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných účastníky. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost je vymezena tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z jehož výroku nelze zjistit, jak bylo ve věci rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný, případně rozhodnutí, v němž nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán, či jehož výrok je v rozporu s odůvodněním (srovnej rozsudek ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Ads 340/2016 – 46, č. 3573/2017 Sb. NSS, a v něm citovanou judikaturu zdejšího soudu, a rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je současně třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem jako nemožnost zjistit v rozhodnutí jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018 – 23).

[21] V rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019 – 41, kasační soud uvedl, že „[j]e *sice pravdou, že městský úřad na straně 4 a 5 taktéž konstatoval, že stěžovatel 'měl vědět' že svým jednáním porušuje pravidla silničního provozu, a že tato formulace by mohla svědčit pro závěr o nevědomé nedbalosti, v kontextu celého odůvodnění se však jedná o ojedinělé vybočení z jinak vnitřně soudržných úvah o zavinění z nedbalosti vědomé.*“ V nynějším případě se celní

pokračování

úřad v odůvodnění, z něhož jinak vyplývá závěr o spáchání přestupku z vědomé nedbalosti, dopustil téměř totožné nepřesnosti. Žalovaný následně ve svém rozhodnutí uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je zatíženo vadou, jelikož ze skutkových okolností je patrné, že stěžovatel přestupek spáchal v úmyslu přímém, přičemž tato forma zavinění by měla být zohledněna ve výši sankce. Dále však konstatoval, že sám prvostupňové rozhodnutí v tomto smyslu změnit nemohl (pro zákaz změny k horšímu), a současně zjištěnou vadu nepovažoval za natolik zásadní, aby byla důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání. Ani toto konstatování žalovaného nezpůsobuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Nadto, žalovaný, přestože dle něj bylo prvostupňové rozhodnutí zatíženo vadou, do výroku o trestu, ani do výroku o vině nezasahoval. Z jeho závěru o formě zavinění tedy pro stěžovatele nevyplynuly žádné negativní důsledky. Ani tato kasační námitka tudíž není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 2. května 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu